

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem v Praze 4, Dědinova 2011/19, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2012, čj. CPR-10634-2/ČJ-2011-9CPR-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2012, čj. 2 A 17/2012 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 17. 9. 2011, čj. KRPA-59751/ČJ-2011-000022, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla stanovena na tři roky. Doba k vycestování činila 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Připomněl, že žalobce byl dne 15. 9. 2011 kontrolován hlídkou policie v oblasti Obchodního centra Nový Smíchov. K výzvě předložil průkaz totožnosti osoby z Belgie, o němž hlídka pojala podezření, že se jedná o padělaný doklad. Správní orgán dospěl k závěru, že se žalobce prokazoval padělaným dokladem a nejméně od září 2010 do 15. 9. 2011 pobýval na území České republiky bez víza a bez cestovního dokladu. Žalobce uvedl v protokolu o vyjádření účastníka řízení, že do Prahy přicestoval v září 2010 z Vídně na pozměněný doklad Belgického království. V České republice žije u známé E. K.. V roce 2006 přicestoval ilegálně lodí do Itálie, odtud cestoval do Rakouska, kde požádal v roce 2006 o azyl, který mu nebyl udělen. Svého protiprávního jednání si byl vědom, pro legalizaci pobytu v ČR nic neučinil. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, s občanem EU nežije ve společné domácnosti.

[3] Po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění se žalobce dostavil se svým zástupcem a trval na sepsání protokolu o vyjádření účastníka řízení. Tvrdil, že se nejmenuje Y. K., ale M. D., nesprávné jméno uváděl ze strachu, že mu ve Vídni nevydají pas a nebude se moci oženit se svou družkou. Padělaný doklad si obstaral proto, že svůj doklad má na ambasádě ve Vídni. Byl si vědom, že se prokazoval padělaným dokladem. Neudělal nic pro legalizaci svého pobytu. Do ČR přicestoval v září 2010 za svou přítelkyní E. K., se kterou se seznámil v tramvaji a se kterou žije ve společné domácnosti.

[4] Žalovaný zdůraznil v rozhodnutí o odvolání, že není sporu, že se žalobce prokázal padělaným dokladem, který vydával za vlastní a rovněž o tom, že pobýval nejméně od září 2010 do 15. 9. 2011 neoprávněně na území ČR. Žalobce se nesnažil o žádnou součinnost se správními orgány pokud jde o jeho identitu, naopak uváděním různých identit se snažil zmást správní orgány. Žádné z jím uvedených jmen totiž neprochází dostupnými databázemi, včetně rakouských. Pokud jde o soužití s paní K., žalovaný upozornil, že žalobce nejprve uváděl, že jde o jeho známou, teprve v průběhu odvolacího řízení začal tvrdit, že jde o jeho družku. Podle žalovaného uvedl tyto informace pouze s cílem oddálit své vycestování. Na území republiky se nachází neoprávněně. Jím uváděné skutečnosti nemohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění. Je třeba vždy v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně soukromého a rodinného života cizince. Soukromé zájmy nebyly ve správním řízení prokázány, správní orgán navíc shledal rozpory ve výpovědích žalobce, který nejprve tvrdil, že se přijel do ČR seznámit s nějakými ženami a bydlí u známé a není rodinným příslušníkem občana EU, aby v odvolání naopak uváděl, že do ČR přijel za přítelkyní paní K.. Žalovaný proto dospěl k závěru, že nejde o trvalý vztah, ale o obcházení zákona s cílem získat pobyt v ČR. Navíc pouhé sdílení společné domácnosti či existence vztahu s osobou legálně žijící v České republice automaticky neznamená nemožnost vycestování cizince.

II.

[5] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 4. 5. 2012, čj. 2 A 17/2012 - 33. Městský soud poukázal na to, že žalobce udělil dne 16. 9. 2011 svému zástupci plnou moc pod jménem M. D.. Omluvil se za to, že několikrát změnil svoji

identitu, přesto neuvedl důvody, které jej vedly k takovému jednání. Městský soud zohlednil, že žalobce opakovaně vystupoval pod různými jmény, která nejenže měnil, ale k již užitým jménům se rovněž následně vracel. To podle soudu znevěrohodňuje i jeho tvrzení o jeho družce. Zásadní rozpory shledal městský soud i u cestovního dokladu žalobce, o němž žalobce tvrdil, že mu nebude vydán ve Vídni, avšak rovněž uváděl, že přicestoval do Evropy ilegálně a cestovní pas nikdy neměl. Žalobce pobýval na území ČR asi jeden rok, což není doba, ve které mohlo dojít k jeho hluboké integraci do české společnosti. Tvrzení o soužití s občankou ČR se poprvé objevuje až v odvolání a je v rozporu s jeho vyjádřením ze dne 16. 9. 2011, že není rodinným příslušníkem občana EU. I pokud by došlo ke změně jejich vztahu, nejednalo by se o dlouhodobou změnu a vztah nelze přirovnat ke vztahu manželskému. Proto není vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

III.

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Citoval obsah písm. b) uvedeného ustanovení a městskému soudu vytkl, že si neopatřil potřebné podklady a výpovědi případných svědků podle § 32 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kteří by mohli tvrdit skutkově něco jiného. Pokud žádné takové osoby nenajde (*pozn. NSS: míněno patrně městský soud*), musí závěr logicky vyplývat ze všech výpovědí stěžovatele a z objektivně uvedených skutečností. Správní orgány dostatečně neobjasnily důvody, které vedly k vydání rozhodnutí. Tím porušily povinnost, kterou jim ukládá soudní řád správní. Provedené důkazy věrohodně prokazují soužití stěžovatele s družkou E. K., která je občankou České republiky. Jejich vztah je dlouhodobý, pevný, stabilní a obdobný vztahu manželskému. Správní vyhoštění by znamenalo pro stěžovatele faktickou likvidaci jeho funkční rodiny a bylo by nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud odmítl vyslechnout jeho družku. Správní orgány nezkoumaly dopad vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Městský soud měl zkoumat aktuální stav, to však zcela ignoroval.

IV.

[7] Žalovaný se nevyjádřil k podané kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel formuloval kasační stížnost stručně a velmi obecně. Přestože v úvodu kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., nespecifikoval nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, jež by odpovídalo kasačnímu důvodu podle písm. a). Citoval pouze zákonné vymezení kasačního důvodu uvedeného pod písmenem b) zmíněného ustanovení.

[11] Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval formulací kasačních důvodů, jejich podřaditelností pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. a mírou jejich konkrétnosti. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, přístupný též na www.nssoud.cz), v němž mj. uvedl: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Je vhodné připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-74, podle kterého *„není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“*. Nejvyšší správní soud se proto nemohl zabývat případnou důvodností těch částí kasační stížnosti, ve kterých stěžovatel pouze cituje zákonné vymezení kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a v závěru kasační stížnosti též v písm. d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel namítl, že si městský soud *„neopatřil potřebné podklady a výpovědi případných svědků, kteří by mohli tvrdit opak a pokud žádné osoby nenajde, musí závěr logicky vyplývat ze všech výpovědí stěžovatele a z objektivně uvedených skutečností“*. Je třeba připomenout, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, protože pobýval na území České republiky neoprávněně v období minimálně od září 2010 do 15. 9. 2011 a rovněž proto, že se prokazoval padělanými osobními doklady. Tyto důvody byly spolehlivě zjištěny ve správním řízení. Z odborného vyjádření ze dne 15. 9. 2011 vyplývá, že předložený průkaz totožnosti na jméno B. Y. je celkový padělek. Stěžovatel sám uvedl ve vyjádření účastníka správního řízení dne 16. 9. 2011, že do České republiky přicestoval v září 2010 autobusem z Vídně na pozměněný doklad Belgického království. Není tedy zřejmé, proč se stěžovatel domnívá, že správní orgány dostatečně neobjasnily důvody, které vedly ke správnímu vyhoštění. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí v tomto ohledu žádné podrobnosti. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[13] Stěžovatel namítl, že bylo věrohodně prokázáno jeho soužití s družkou E. K. a že jejich vztah je dlouhodobý, pevný, stabilní, obdobný vztahu manželskému. Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého

senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[14] Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve své dřívější judikatuře (navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva) zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (k tomu srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, oba dostupné na www.nssoud.cz).

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily jeho názoru, že jej nelze vyhostit z území České republiky v důsledku kvality vztahu s jeho družkou. Omezil se na obecná tvrzení, že jde o vztah pevný, dlouhodobý a stabilní. Ani v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl konkrétní okolnosti týkající se tohoto vztahu, které by umožnily individuální posouzení souladu správního vyhoštění s čl. 8 Úmluvy. Vždy zcela obecně tvrdil, že se kvalita tohoto vztahu blíží vztahu manželskému, v žalobě zmínil, že jej kladně přijali příbuzní jeho družky. Žádné podrobnější skutečnosti týkající se způsobu společného života se svojí družkou netvrdil ani ve správním řízení, omezil se pouze na zcela obecné konstatování, že hodlají v budoucnu uzavřít sňatek.

[16] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel tvrdil již ve vyjádření účastníka správního řízení, že přijel do České republiky v září 2010, chtěl se seznámit s nějakými ženami a že ke dni svého zadržení označil paní E. K. za svoji známou. V odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění začal tvrdit, že jde o jeho družku, se kterou již rok hospodaří. Žalovaný a následně městský soud podrobně vysvětlili, proč takové dodatečné tvrzení považovali za účelové a proč ani tato okolnost nebrání vyhoštění stěžovatele z České republiky. Městský soud rovněž zdůvodnil, proč nepřistoupil k výslechu E. K.. Položil důraz zejména na to, že stěžovatel předkládal správnímu orgánu opakovaně různá tvrzení o vlastní identitě (celkem uváděl 4 různá jména a data narození). To podle městského soudu podstatně znevěrohodnilo i následná zcela opačná tvrzení o jeho vztahu s paní E. K.. Na hodnocení důkazních prostředků městským soudem stěžovatel nereagoval ani v kasační stížnosti. Omezil se na konstatování, že správní orgány nezkoumaly dopad svého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Pomíjí však, že správní orgány vycházely z jeho vlastních tvrzení, že v době svého zadržení žil u své známé a že ani v souvislosti se změnou svého postojů neuvedl podrobnosti o soužití s výše uvedenou osobou.

[17] Nejvyšší správní soud proto s přihlédnutím k uplatněným kasačním námitkám dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy proto, že správní orgány nezohlednily soužití stěžovatele s paní E. K..

[18] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. července 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu